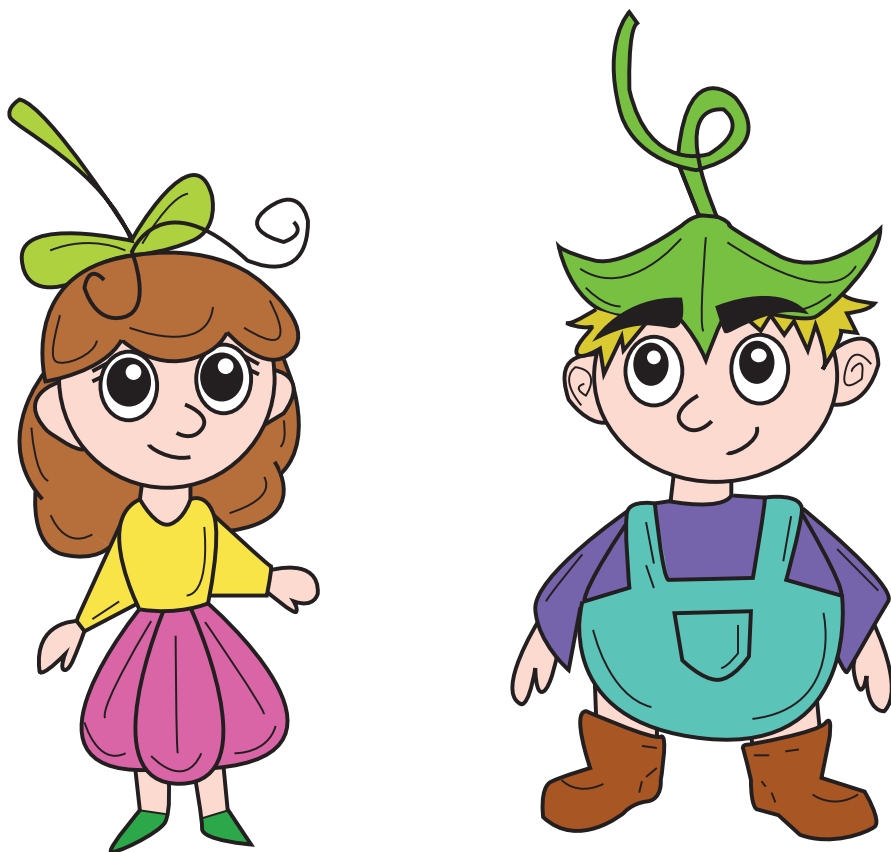

JAK SI FAZOLKA S HRÁŠKEM POVÍDALI O PĚSTOUNSTVÍ

Vážení rodiče, vážení pěstouni,

v roce 2023 uplynulo právě deset let, kdy se do zákona dostala povinnost odborné podpory a doprovázení pěstounských rodin. V souvislosti s tímto výročím přicházíme s omalovánkou, která není určena jenom dětem, ale i dospělým. Příběh Hráška a Fazolky má za cíl přiblížit Vám v některých základních rysech pěstounství.

Je zároveň oceněním práce pěstounů a má nastínit, co mohou prožívat děti v pěstounské péči. Nezapomíná ani na sociální pracovníce a pracovníky, kteří jdou kus cesty s nimi.

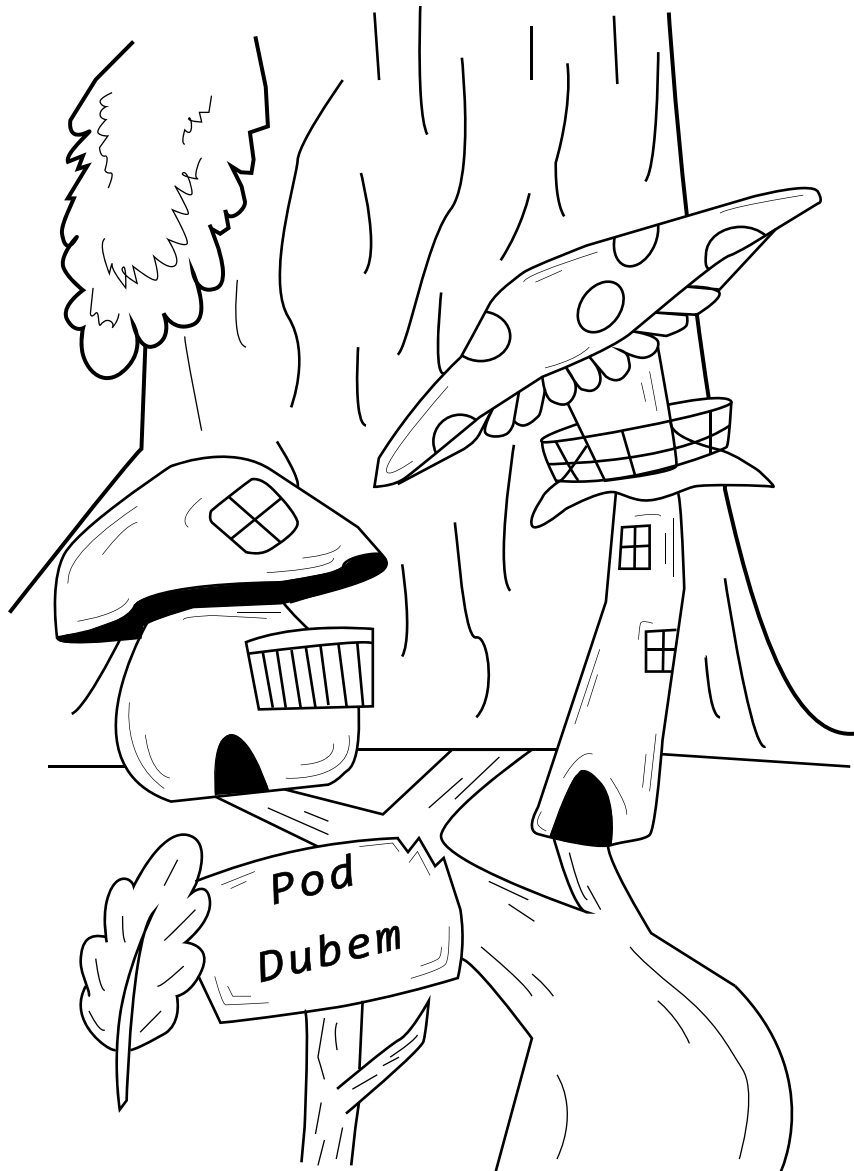
Každá rodina je něčím specifická. Přejeme si, aby v nich vyrůstali lidé vybavení dovednostmi potřebnými pro život.

Váš tým Služeb určených pěstounským rodinám

Milé děti,

znáte Hráška a Fazolku? Někteří možná ano, někteří ne, někteří třeba jenom trochu. Hrášek a Fazolka jsou dva skřítkové. Bydlí se svými rodinami v malé vesničce Pod Dubem a chodí spolu do školy. Hrají si, někdy blbnou, mají další kamarády, ale nejraději si povídají spolu. Třeba cestou ze školy. Podívejte, támhle je máme, co asi řeší dnes?

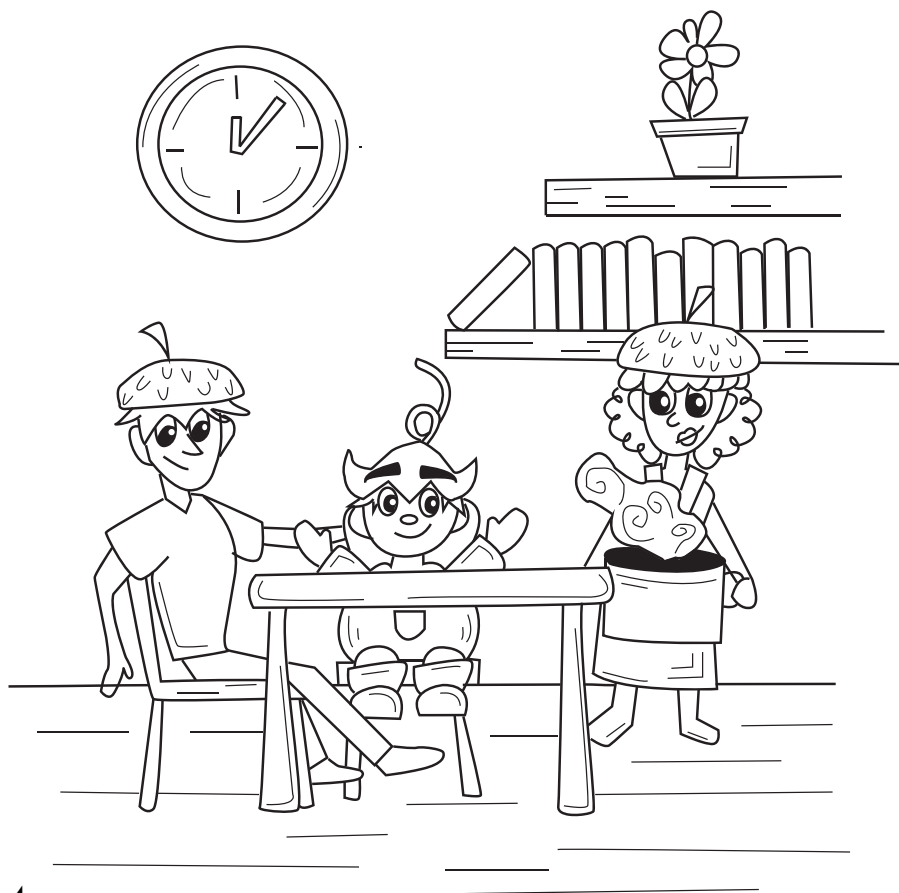
„Hrášku! Hrášku, představ si, že sousedi budou mít miminko,“ nadšeně vykládá Fazolka. „Vážně?“ diví se Hrášek. Potom se zamyslí a trochu zvláště se ptá: „A bude s nimi to miminko bydlet?“ Fazolka vyvalí oči a překvapeně řekne: „Prosím tě a proč by s nimi nebydlelo?“

Hrášek se podívá na Fazolku a odpoví: „No, víš, někteří skřítkové to tak mají. Narodili se svým rodičům, jenomže ti se o ně nemůžou starat. Třeba proto, že jsou hodně nemocní. Nebo pijí hodně alkoholu. A některé maminky a tatínkové jsou i ve vězení. Jiní se zase o miminko starají, ale pak se stane něco vážného a oni se starat nemůžou. Taky to tak mám,”
svěřil se Fazolce Hrášek.

Fazolka a Hrášek jdou dál a chvíli nic neříkají. Fazolka nakonec nevydrží a zeptá se Hráška: „Hrášku, takže ty nebydlíš se svojí maminkou a tatínkem?“ Hrášek se to pokouší Fazolce vysvětlit: „Zatím to nejde. Nemají kde bydlet, občas pijí moc alkoholu, nezvládli by se mnou třeba dělat každý den úkoly do školy a tak. Bydlím s mamkou a taťkou, ale ve skutečnosti to nejsou moji mamka a taťka. Starají se o mě a je nám spolu dobře. Vysvětlovali mi, že se tomu říká pěstounská péče a mé nové mamce a taťkovi se říká pěstouni.“

„Hráškuuuu, máš babuu,“ směje se Fazolka. Oba skřítkové sundají školní batohy, honí se a dovádějí až borové šišky padají. Pak si jich pár nasbírají, udělají z batohů jako „branku“ a trefují se do ní.

Fazolka a Hrášek jsou za chvíli celí uběhaní, dají si batohy na záda a jdou dál. „Hrášku, a jaké to je být v té pěstounské péči?“ ptá se po chvíli Fazolka. „No, dobrý,“ povídá Hrášek, „děláme všechno jako ostatní. Jezdíme nakupovat, dělám si úkoly, někdy pomáhám, ale to se mi moc nechce, občas jedeme na výlet.“

Jak si tak Fazolka s Hráškem povídají, cesta rychle utíká. Najednou Fazolku ještě něco napadne: „Hele, Hrášku, a ty teda pěstounům říkáš mamko a taťko, i když nejsou? Neplete se ti to?“ „Ani ne,“ odpovídá Hrášek a vysvětluje dál, „oni to pěstouni nechali hodně na mně, jak jim budu říkat. Nakonec jim říkám mamka a taťka. Už jsme spolu docela dlouho, jim to nevadí a mně to taky vyhovuje. Prostě mám mamku a taťku dvakrát, no,“ spokojeně se usmívá Hrášek.

„Hele,“ vzpomněla si Fazolka, „a ti rodiče, co ses jim narodil, ty je vůbec neznáš?“ Hrášek vrtí hlavou: „Znám. Někdy to pěstounská mamka s taťkou domluví a všichni – rodiče, pěstouni a já - se sejdeme v takové herně. Třeba když mám narozeniny. Tam si povídáme, jak se máme, co jsme zažili, vyfotíme se a zase jedeme domů. Bývá tam někdy s námi ještě klíčová pracovnice.“

„Cože? Klíčová?? Aha, tak to bude asi paní, která pořád ztrácí klíče. Jako náš táta,“ mudruje Fazolka. Hrášek se chechtá: „Ale nee. Klíčová, to jako že je pro nás důležitá. Někdy k nám chodí na návštěvu, povídá si s námi, zajímá ji, jestli se máme dobře a nepotřebujeme s něčím pomoci nebo poradit. Ví spoustu věcí. A když jsem měl narozeniny, přinesla mi dinosauří samolepky,“ trochu se vytahuje Hrášek. „Aha, tak to už chápu. Je pro vás důležitá jako pro našeho tatínka ty klíče. Hlavně, když je nemůže najít,“ přikyvuje Fazolka.

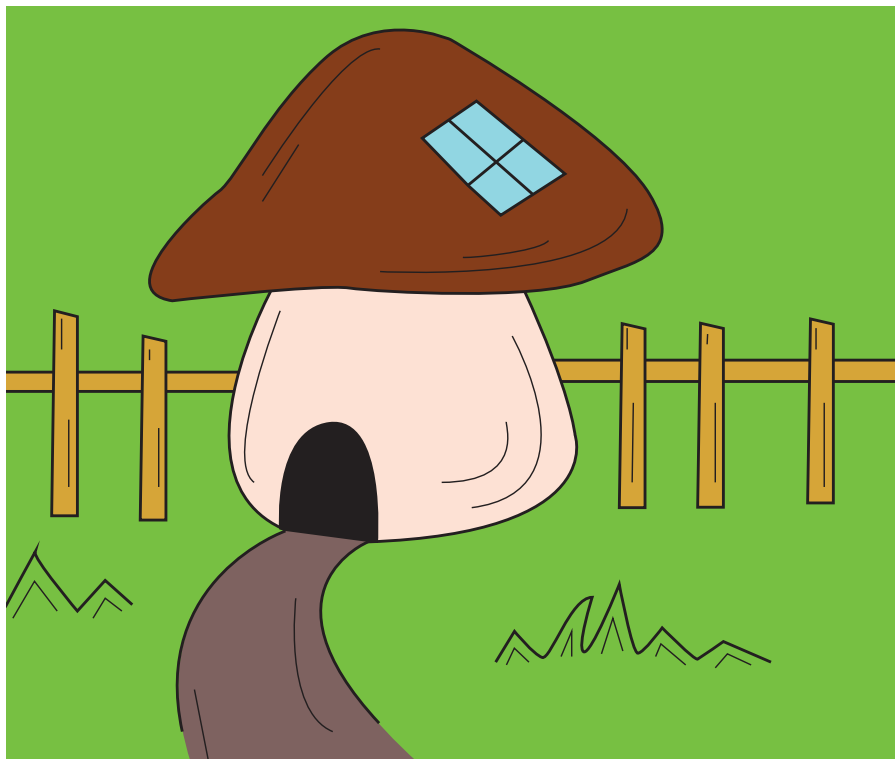
Skřítkové došli až na kopeček, odkud je krásně vidět vesnička Pod Dubem – za chvíli budou doma. Najednou Fazolka sraší čelo. Je vidět, že usilovně přemýšlí: „Hrášku, a ti tvoji rodiče, kdyby třeba časem už tolik nepili ten alkohol a měli kde bydlet, co by bylo pak?“ „Jééé Fazolko, zrovna nedávno jsme si o tom povídali s tou naší klíčovou pracovnící. Říkala mi, že někdy se skřítkové v pěstounské péči můžou vrátit zpátky ke svým rodičům, když se jim nějak povede vyřešit ty problémy, co mají.“ „Hmmm,“ přemýšlí dál Fazolka, „ale to jsou docela velký problémy. Pomáhá jim s tím někdo?“ „No, taky jsem se na to té klíčové paní ptal. A říkala, že ano, akorát tím, že to jsou fakt velký problémy, tak to někdy trvá docela dlouho. Někdy se to povede vyřešit víc, někdy míň...“ dopoví zamýšleně Hrášek.

„Hrášku?“ ptá se ještě opatrně Fazolka. „A není ti někdy z toho všeho trochu smutno?“ „Někdy jo,“ přiznává Hrášek, „ale zase je dobrý, že to mám komu říct. Když je mi smutno, můžeme si o tom doma povídat.“ „To je fakt,“ usměje se Fazolka.

Hrášek a Fazolka dorazili do vesničky Pod Dubem. „Hrášku, tak čaaaau,“ loučí se Fazolka, „a nezapomeň – zítra jdeme se školou do kina.“ „Joooo, přece na ten film o dinosaurech,“ jásá Hrášek, „tak zítra.“

„Ahoorej,“ loučí se spolu oba skřítkové a jsou rádi, že si tak hezky popovídali. Nakonec – jsou přece kamarádi.

Autorky textu: Michaela Vetišková a Miriam Pallová

Autorka obrázků: Adéla Mišunová

Vydalo Centrum pro rodinu a sociální péči, 2023.

www.crsp.cz • www.sluzbypestounum.cz